

der lidt efter lidt Bestemmelser, som ikke have nogen Lovhjemmel; det hedder da: Vi maae have 300 Cubikfod Luft for Syge og 450 for de Sunde, og naar et Sygehus ikke svarer dertil, kunne vi ikke bruge det. Saadanne Fordringer gaaer Communalbestyrelsen ind paa, og hvorfor? Fordi de Militaire sige: Naar de ikke fyldestgjøres, ville vi see at komme i en anden Garvifon; saa høre Communerne sig; de ville gjerne beholde de Militaire, det er en ikke ringe medvirkende Aarsag til Eftergivenesshed. Paa den Maade er det, at Qvartererne ere drevne op til en saadan Priis; Grundeierne have desuden dobbelt Fordeel derved, først fordi de faae den høie Leie af de Militaire, og dernæst fordi Andre. saa ogsaa maae betale høiere Leie.

Det er saa klart for mig, og jeg vil ønske, at det maatte være klart for den høitærede Indenrigsminister, at det, vi trænge til, er leegale Bestemmelser for Indqvarteringen, at vi nemlig faae at vide, hvad der skal præsteres, paa hvilken Maade og under hvilken Form. At jeg henstiller dette til den høitærede Minister, kan i ingen Henseende ligne en Bevredelse eller en Manen om, at han nu skulde have et saadant Forslag til Forelæggelse, hi det, vide vi Alle, var umuligt. Forlangendet herom blev forrige Aar meget stærkt og indtrængende udtalt; men jeg har i denne Forhandling ikke hørt Andet, hverken fra Udvalgets eller fra Ministerens Side, end at man vilde hjælp sig med de Bestemmelser, der ere tilkomne ud af det med. Vi ville hvert Aar faae disse Regninger, og vi ville finde, at de være for høie, og at de maae nedsættes. Hvis vi fik en ny Lov, vilde det være til stort Held for Indenrigsministeren, som derved vilde frigøres for mange Rivninger med dem, som han dog helst skulde staae i godt Forhold til.

Ordføreren: Uagtet Raabene om Afstemning og de andre Interjectioner fra Rigsdagsmanden fra Mariager (A. Hage) maa jeg dog tale. Jeg kan ikke som han altid begynde med Sonnes Forrifter og ende med ikke at følge dem. Jeg vil med Hensyn til hvad der

blev udtalt af den høitærede Minister kun gjøre den Bemærkning, at han maa have misforstaaet Udvalgets Betænkning, naar han troer, at det har været Meningen, at 24 Rd. skulde medgaae til Omdannelsen af hver Seng. Nei, man har meent, en Sum skulde udredes paa eengang til, at Sengene kunde blive omdannede, og saa derefter Qvarteret koste 24 Rd. Hvad angaaer det stærke Angreb, der blev gjort paa mig af den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør (Thune), da tilskriver jeg det for en stor Deel Kjærligheden til den By, for hvilken han er Rigsdagsmand; men det forekommer mig, at han blev for varm, ja mere end varm; han begav sig paa en dithyrambist Flugt, som jeg ikke er istand til at følge.

Den ærede Rigsdagsmand opfandt, at jeg skulde have opstillet den Fordring, at Kommunen skulde afgive Sygehuset uden Betaling, medens derimod Forslaget gaaer ud paa, at den skal have 850 Rd. 32 f. Den ærede Rigsdagsmand opfandt, at jeg skulde have fordret, at Helsingør skulde give store Gaver til Staten, og det Hele, jeg har tilladt mig at fordre, er, at Helsingør ikke egenmægtig gaaer hen og paabyrder Staten en Udgift; thi saaledes er Forholdet. Det er, hvad jeg har udtalt, og det fik den ærede Rigsdagsmand i sin høie poetiske Flugt til, at jeg skulde have fordret, at Helsingør skulde give store Gaver; ja, det gif saavidt, at Statens Værdighed blev paakaaldt. Det var virkelig paa Tiden, at man, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) sagde: „kom lidt koldt Vand i Blodet“. Sagen er den, Helsingør skal ikke give store Gaver. Der er blot Spørgsmaal om, om vi skulle give et Beløb af 1,066 Rd. eller 850 Rd. for Benyttelse af Sygehuset, og den Grund, der af Udvalget er fremsat for det Sidste, er den, at da Helsingørs Commune har afgjort Sagen paa egen Haand, saa er det rimeligt, at den betaler Forskjellen selv, hvilket den rimeligvis ogsaa har maattet være fattet paa, da den traf Arrangementet.

Thune: Jeg skal ikke opholde Thinget længe; jeg skal kun tillade mig et Par Ord